

Repertoriumnummer 2016 16597
Datum van uitspraak 22 september 2016
Rolnummer 2014/JR/93

Uitgifte**137523**

Uitgereikt aan meester [redacted] voor [redacted] op 27/9/16 € 72,00 BUR 2013783	Uitgereikt aan op € BUR	Uitgereikt aan op € BUR
--	--------------------------------------	--------------------------------------

☐ Niet aan te bieden aan de ontvanger

Hof van beroep Gent

Arrest

elfde ter kamer

Aangeboden op 21 SEP, 2016
Niet te registreren [Signature] Anna Willems En mede...

COVER 01-00000675617-0001-0024-01-01-1

2014/JR/93 - In de zaak van:

C
wonende te [redacted] en
verblijvend in het dorp [redacted]
appellante,

hebbende als raadsman mr. [redacted] advocaat te [redacted]
[redacted]

tegen

S
wonende te [redacted]
geïntimeerde, (ter terechtzitting van 21 april 2016 in persoon aanwezig)

hebbende als raadsman mr. [redacted] advocaat te [redacted]
[redacted]

wijst het hof het volgend arrest:

I. RECHTSPLEGING

Bij verzoekschrift van 23 april 2014, ter griffie neergelegd op 24 april 2014, heeft de appellante hoger beroep ingesteld tegen het vonnis dat op 18 december 2013 ten aanzien van de appellante bij verstek werd verleend door de 23ste bis kamer, zitting houdend in jeugdzaken, van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde.

In toepassing van art. 731 Ger.W. werden de partijen ter inleidingszitting van 19 november 2014 van de 15de kamer (alsdan vertegenwoordigd door hun raadslieden) ingelicht over de mogelijkheid hun geschil te beslechten via verzoening, bemiddeling of elke andere vorm van minnelijke oplossing van conflicten. De zaak werd verwezen naar de bijzondere rol van de 11de ter kamer.

Bij beschikking van 3 december 2014 bepaalde de voorzitter van de 11de ter familiekamer conclusietermijnen en een rechtsdag.

Ter terechtzitting van 15 oktober 2015 verschenen beide partijen, vertegenwoordigd door hun raadsleden en in persoon. De zaak werd voor behandeling - met het oog op bijstand van een tolk ook voor de geïntimeerde - vastgesteld op de terechtzitting van 12 november 2015.

In toepassing van art. 731 Ger.W. werden de partijen ter terechtzitting van 12 november 2015 van de 11de ter kamer (ook in persoon) ingelicht over de mogelijkheid hun geschil te beslechten via verzoening, bemiddeling of elke andere vorm van minnelijke oplossing van conflicten. Beide partijen werden toen bijgestaan door een tolk.

Ter terechtzitting van 7 januari 2016 verscheen de appellante niet, noch iemand voor haar. Op verzoek van de geïntimeerde werd de zaak naar de bijzondere rol verwezen met verzoek de appellante opnieuw op te roepen op grond van art. 747 Ger.W. op haar beide gekende adressen.

Bij beschikking van 14 januari 2016 bepaalde de voorzitter van de 11de ter familiekamer andermaal conclusietermijnen en een rechtsdag.

De appellante legde geen nieuwe conclusie meer neer.

De zaak werd voor het hof behandeld in raadkamer ter terechtzitting van 21 april 2016. Beide partijen werden toen gehoord bij monde van hun raadsleden. De geïntimeerde was alsdan opnieuw in persoon aanwezig en werd gehoord.

De geïntimeerde werd bijgestaan door de aangestelde tolk, de heer [REDACTED] geboren op [REDACTED] 1962, die na het afleggen van de door de wet vereiste eed: *"Ik zweer getrouw de gezegden te vertolken welke aan personen die verschillende talen spreken, dienen overgezegd te worden"*, de gezegden van het Nederlands in het Roomeens en omgekeerd heeft omgezet.

Substituut-procureur-generaal [REDACTED] werd op diezelfde terechtzitting van 21 april 2016 van de 11de ter kamer gehoord in zijn advies. Dit werd mondeling uitgebracht gelet op de omstandigheden van de zaak.

De partijen zagen af van hun recht tot het formuleren van een repliek.

De dossiers van de rechtspleging en de overgelegde stukken werden ingezien.

De appellante legde geen dossier met stavingsstukken neer voor het hof.

De geïntimeerde legde ter terechtzitting dossier neer volgens een inventaris, die 25 stukken vermeldt. Zonder bezwaar van de appellante werden nog 3 aanvullende stukken overgelegd (bewijs van toezending van bepaalde stukken).

Het openbaar ministerie voegde op 22 december 2015 een aantal bescheiden toe als stuk 34 van het rechtsplegingsdossier voor het hof.

Behoudens in de gevallen waarin conclusie mag worden genomen buiten de in art. 747 Ger. W. bedoelde termijnen nemen de laatste conclusies van de partijen, meer bepaald de conclusie van de appellante, neergelegd ter griffie op 18 augustus 2015 (hetzij binnen de haar uiterlijk op 20 augustus 2015 toegekend termijn in voormelde beschikking van 3 december 2014) en de conclusie van de geïntimeerde, neergelegd ter griffie op 29 maart 2016, de vorm aan van syntheseconclusies.

Voor de toepassing van art. 780, eerste lid, 3°, Ger. W. vervangen de syntheseconclusies alle vorige conclusies en desgevallend de geding inleidende akte van de partij die de syntheseconclusie neerlegt (art. 748bis Ger. W.). Het onderwerp van de vordering wordt uitsluitend bepaald door de syntheseconclusies.

Ter terechtzitting van 21 april 2016 verwees de raadsman van de appellante naar de reeds neergelegde conclusie (hetzij de laatst ter griffie neergelegde op 18 augustus 2015).

II. RELEVANTE FEITELIJKE VOORGAANDEN EN OMSCHRIJVING VAN DE VORDERINGEN

1.

Partijen zijn de wettige ouders van het kind E [REDACTED] geboren te [REDACTED] op [REDACTED] 2012 (stukken 3, 4 en 5 geïntimeerde).

Zij hadden volgens de geïntimeerde in België een feitelijke relatie van 19 januari 2012 (stuk 6 geïntimeerde) tot 22 mei 2013.

De appellante erkent op 22 mei 2013 (met hulp van haar familie) de gezinswoning te [REDACTED] [REDACTED] verlaten te hebben samen met het kind (syntheseconclusie voor de appellante ter griffie neergelegd op 18 augustus 2015, p. 2).

Op het adres van de gezinswoning waren ook de zuster van de geïntimeerde (mevrouw [REDACTED]) en haar dochtertje ([REDACTED] geboren op [REDACTED] 2005) gedomicilieerd (stuk 1 geïntimeerde).

Beide partijen en het kind hebben de Roemeense nationaliteit (stukken 1, 6, 7, 8 geïntimeerde).

Het getuigschrift van woonst van 27 januari 2013 bevestigt alsdan de inschrijving van het kind op het adres van de gezinswoning (stuk 3 geïntimeerde).

De appellante heeft, bij schrijven van 4 januari 2016, gepoogd om de uitschrijving van het kind in de bevolkingsregisters te bekomen niettegenstaande aan de geïntimeerde, ingevolge het voorlopig uitvoerbaar in onderhavige beroepsprocedure bestreden vonnis, de uitsluitende uitoefening van het ouderlijk gezag was verleend.

Volgens de ter beschikking van het hof zijnde gegevens is er geen ambtshalve uitschrijving gebeurd (stukken 25 geïntimeerde, in het bijzonder het mailbericht van 9 februari 2016 16.14 u).

2.1.

In het inleidend verzoekschrift van 14 juni 2013 voor de toenmalige jeugdrechtsbank in de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde luidt de vordering "overeenkomstig art. 374 BW" van de geïntimeerde als volgt:

"(...)

A. WAT BETREFT HET OUDERLIJK GEZAG

Te zeggen voor recht dat het gezag over de persoon en de goederen van het minderjarige kind, E [REDACTED] geboren te [REDACTED] op [REDACTED] 2012 door de heer S [REDACTED] zal worden uitgeoefend wat betreft alle beslissingen omtrent het beheer van de goederen van E [REDACTED] de gezondheid, opvoeding, opleiding en levensbeschouwelijke vragen ;

B. WAT BETREFT DE INSCHRIJVING EN HET HOOFDVERBLIJF VAN E [REDACTED]

Te zeggen voor recht dat E [REDACTED] bij haar vader haar hoofdverblijfplaats zal hebben en bij hem zal ingeschreven zijn in de bevolkingsregisters van de gemeente waar hij verblijf zal houden ;

C. WAT BETREFT HET RECHT OP PERSOONLIJK CONTACT

Het recht op persoonlijk contact van mevrouw C [REDACTED] met E [REDACTED] voor te behouden.

D. WAT BETREFT DE BIJDRAGE IN HET ONDERHOUD – DE KINDERBIJSLAG – DE TENLASTENEMING

De heer S [REDACTED] voorbehoud te verlenen voor het vorderen van een onderhoudsbijdrage voor E [REDACTED] lostens mevrouw C [REDACTED]

Te zeggen voor recht dat de heer S [REDACTED] de kinderbijslag zal ontvangen voor E [REDACTED] exclusief en dit zonder tussenkomsten van mevrouw C [REDACTED]

Dat voor de fiscaal- en sociaalrechtelijke regelingen E [REDACTED] ten laste van de heer S [REDACTED] is, die voor wat de aangifte in de personenbelasting betreft E [REDACTED] als ten laste kan aangeven en de desbetreffende volledige aftrek voor personen kan toepassen.

V. WAT BETREFT DE KOSTEN EN UITVOERBAARHEID

Het tussen te komen vonnis uitvoerbaar te verklaren bij voorraad spijts alle verhaal en zonder borg;

Gelet op de hoedanigheid van partijen de gerechtskosten om te slaan tussen de partijen.

(...)”.

2.2.

Het verslag van het politioneel onderzoek, in eerste aanleg gevoerd in het vaderlijk milieu, werd ter griffie in eerste aanleg neergelegd op 22 november 2013. Het gaat om het navolgend proces-verbaal van 22 november 2013.

3.

Bij het bestreden (verstek)vonnis werd geoordeeld als volgt:

“(…)”

Verklaart zich niet bevoegd te oordelen over de door verzoeker gestelde vordering in toepassing van de fiscale wetgeving.

Ontvangt voor het overige de vordering van verzoeker.

Verklaart de vordering gegrond in de hierna bepaalde mate.

Draagt de uitoefening van het ouderlijk gezag over hun minderjarige dochter, uitsluitend op aan verzoeker, de vader.

Bepaalt dat E. [REDACTED] gehuisvest zal worden bij verzoeker, de vader, en op zijn woonplaats in het bevolkingsregister zal worden ingeschreven als hebbende aldaar haar hoofdverblijf, overeenkomstig artikel 374 § 1 laatste lid Burgerlijk Wetboek.

Verleent voorbehoud met betrekking tot het persoonlijk contact dat verweerster ten aanzien van E. [REDACTED] zal kunnen onderhouden.

Dit alles behoudens andersluidende overeenkomst tussen partijen.

Verleent de vader voorbehoud met betrekking tot het vorderen van een onderhoudsbijdrage ten behoeve van het kind.

Zegt dat, voor zover het recht op kinderbijslag in hoofde van E. [REDACTED] geopend is, deze en de andere sociale voordelen dienen toe te komen aan verzoeker, de vader.

Wijst al het anders- en meergevorderde af als ongegrond.

Bepaalt dat de kosten worden omgeslagen tussen partijen, in die zin dat elke partij haar eigen kosten draagt, en compenseert de rechtsplegingsvergoedingen, gelet op de hoedanigheid van partijen.

Verklaart in toepassing van artikel 58, vierde lid van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad, splits elk verhaal en zonder borgstelling.

(...)”.

4.

De appellante vordert voor het hof in haar "Aanvullende besluiten" - als syntheseconclusie te aanzien -, neergelegd ter griffie op 18 augustus 2015 ("concluante" te lezen als appellante):

"(...)

IN HOOFDORDE :

Het hoger beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

Het bestreden vonnis teniet te doen.

Zeggen voor recht dat het ouderlijk gezag over het minderjarige kind gezamenlijk zal zijn ;

Zeggen voor recht dat het minderjarige kind gehuysvest zal worden bij haar moeder.

Zeggen voor recht dat het recht op kinderbijslag aan concluante dient toe te komen.

Zeggen voor recht dat contacten georganiseerd zullen worden met de vader.

De vordering tot betaling van een dwangsom van 5.000 € per dag vertraging in de afgifte van E [REDACTED] ongegrond te verklaren.

De vordering tot betaling van de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 1.320,00 ongegrond te verklaren.

IN ONDERGESCHIKTE ORDE:

Zonder enige nadelige erkenenis, aan concluante een omgangsrecht op haar dochter toe te kenen met de volgende modaliteiten :

- Het weekend van de pare weken van vrijdag 17 uur tot maandag om 9 uur.*
- Al de kerstvakantie, paasvakantie, krokusvakantie en carnavalvakantie*
- De eerste vijftien dagen van juli en de eerste vijftien dagen van augustus*

(...)"

5.

De geïntimeerde vordert voor het hof:

"(...)

1.

Het hoger beroep ingesteld door mevrouw C [REDACTED] ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.

Bijgevolg, het vonnis dd. 18 december 2013 van de 23ste bis Kamer in de Rechtbank van Eerste Aanleg Dendermonde, Afdeling Jeugdrechtbank in al haar onderdelen te bevestigen.

2.

Akte te nemen van het feit dat de heer S [REDACTED] aanbiedt dat E [REDACTED] wanneer zij zal zijn overhandigd aan de heer [REDACTED] secundair bij mevrouw C [REDACTED] zou verblijven, één weekend op twee, van zaterdagochtend 9u30

tot zondagavond 18u30, ten laste van mevrouw C [REDACTED] van het kind op te halen ten huize van de vader, en op voorwaarde dat mevrouw C [REDACTED] een officiële verblijfplaats heeft op het Belgisch grondgebied alvorens dit secundair omgangsrecht kan worden uitgeoefend.

3.
Akte te verlenen dat de heer S [REDACTED] bij conclusies dd. 22 april 2015 een incidentele vordering heeft ingesteld lastens mevrouw C [REDACTED]

Deze incidentele vordering ontvankelijk en gegrond te verklaren,

Dienvolgens:

De onmiddellijke terugkeer van het kind te bevelen naar België.

Datum, plaats en uur te bepalen waarop mevrouw C [REDACTED] het minderjarig kind E [REDACTED] aan de heer S [REDACTED] dient te overhandigen en mevrouw C [REDACTED] te veroordelen tot betaling van een dwangsom aan de heer S [REDACTED] tbtv 5.000,00 euro per dag vertraging in de afgifte van E [REDACTED] op zijn adres te [REDACTED] of ieder ander adres door het Hof van Beroep te Gent aan te duiden.

Mevrouw C [REDACTED] te veroordelen tot de kosten van de procedure in hoger beroep, begroot in hoofde van de heer S [REDACTED] op de rechtsplegingsvergoeding ten bedrage van 1.320,00 euro overeenkomstig de Wet van 21 april 2007 betreffende de verhaalbaarheid van de kosten en erelonen verbonden aan de bijstand van een advocaat en haar uitvoeringsbesluit.

(...)"

III. BEOORDELING

A. VOORAF: WAT BETREFT DE VOOR HET HOF OVERGELEGDE STUKKEN

1.
De appellante legde ter griffie van het hof een inventaris van stukken voor genummerd van 1 tot en met 14.

Deze stukken werden evenwel niet voorgelegd aan het hof, zodat het hof erop geen acht kan slaan.

2.
De geïntimeerde legde ter terechtzitting van 21 april 2016 een dossier over met 26 stukken, volgens inventaris.

Volgens het ter zelfde terechtzitting neergelegde dossier "Briefwisseling" deelde de raadsman van de geïntimeerde op 21 maart 2016 kopie mee van de syntheseconclusie en de bijkomende stukken die ter griffie van het hof zouden worden neergelegd. De zending

gebeurde ter attentie van de appellante op het adres [REDACTED] doch keerde terug met de vermelding onjuist adres. Desbetreffend adres werd door de appellante zelf als verblijfsadres opgegeven ter terechtzitting van 15 oktober 2015.

Deze stukken werden overigens zonder bezwaar van de raadsman van de appellante overgelegd.

Er ligt nog een stukkenbundel neer van de geïntimeerde onder de hoofding "*Gerechtelijke beslissingen op grond van het Haags Kinderontvoeringsverdrag 1980*" met de stukken 12 tot en met 14. Deze stukken maken dubbel gebruik uit met ander overgelegde stukken: het stuk 12 stemt overeen met het stuk 14 van het geïnventariseerd dossier met 26 stukken, de stukken 13 stemmen overeen met de stukken 15 ervan en het stuk 14 stemt overeen met de stukken 16 ervan.

Wel stelt het hof vast dat van het stuk 16 (een proces-verbaal van uitvoering van 5 november 2014) geen vertaling uit het Roemeens voorligt. Het hof kan dan ook geen acht slaan op dit stuk, nu het de Roemeense taal niet machtig is.

B. DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Er ligt geen betekeningsakte van het bestreden (verstek)vonnis van 18 december 2013 voor, niettegenstaande de geïntimeerde voorhoudt dat het bestreden vonnis zou zijn betekend (syntheseconclusie geïntimeerde p. 15).

Er wordt geen exceptie van onontvankelijkheid ingeroepen, integendeel vordert de geïntimeerde zelf dit hoger beroep ontvankelijk te verklaren. Het hof ontwaart geen ambtshalve redenen die zou leiden tot de onontvankelijkheid.

Het hoger beroep, ingesteld bij beroepsakte neergelegd op 23 april 2014, is tijdig en regelmatig naar de vorm. Het is ontvankelijk.

C. DE INTERNATIONALE BEVOEGDHEID EN HET TOEPASSELIJK RECHT

1.

Het is louter de geïntimeerde die over de internationale bevoegdheid en het toepasselijk recht heeft geconcludeerd, niettegenstaande het uitdrukkelijk verzoek aan beide partijen om daarover schriftelijk standpunt in te nemen (proces-verbaal van de terechtzitting van 12 november 2015).

De appelante blijkt de bevoegdheid van de Belgische rechtbanken en de toepassing van het Belgisch recht niet te betwisten maar het hof is verplicht deze ambtshalve te toetsen.

Het hof duidt korthedshalve de internationale bevoegdheid en het toepasselijk recht als volgt.

2.

Ter zake heeft het gerecht van het land naar waar het kind is ontvoerd de terugkeer uitgesproken.

Vervolgens is het de rechtbank van de gewone verblijfplaats van het kind dat de zaak ten gronde behandelt. Het is immers die rechtbank die moet oordelen bij welke ouder het kind voortaan moet verblijven.

Terecht verwijst de geïntimeerde, wat betreft de internationale bevoegdheid (van het hof), inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid naar art. 10 Brussel IIbis-Verordening.

De rechtbank van de gewone verblijfplaats van het kind van vòòr de ontvoering behoudt immers zijn Internationale bevoegdheid over de grond van de zaak. De uitzonderingen, zoals voorzien in art. 10 Brussel IIbis-Verordening, zijn te dezen niet van toepassing.

3.

De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid valt onder het recht van de gewone verblijfplaats van het kind en is in deze dus het Belgisch recht

Het hof verwijst, zoals de geïntimeerde, dienaangaande naar art. 15 Kinderbeschermingsverdrag.

4.

Onderhoudsvorderingen ingesteld na 18 juni 2011 vallen onder de Alimentatie-verordening

Het hof acht zich ter zake bevoegd op grond van art. 3 d) Alimentatieverordening. Het gaat om een nevenverzoek aan een vordering inzake ouderlijke verantwoordelijkheid.

Wat betreft het toepasselijk recht is dit, eveneens vanaf 18 juni 2011, voor de alimentatievorderingen bepaald door art. 3.1. Haags Protocol. Bij gedinginleiding had de onderhoudsgerechtigde woonplaats in België. Ook hier is het Belgisch recht van toepassing.

D. DE GEGRONDHEID VAN HET HOGER BEROEP

1.
wat betreft het in eerste aanleg ten aanzien van de appellante verleend vonnis bij verstek

1.1.

De appellante laat als beroepsgrief gelden dat zij in eerste aanleg niet is kunnen verschijnen omdat zij niet geïnformeerd werd over de procedure.

1.2.

De eerste rechter overwoog terecht dat de partijen regelmatig werden opgeroepen, waarbij de appellante niet verscheen, noch iemand voor haar.

De appellante werd op haar - volgens de overlegde vormstukken - laatst gekende woonplaats [REDACTED] opgeroepen om gehoord te worden ter terechtzitting van 14 oktober 2013. De gerechtsbrief keerde terug met de vermelding niet afgehaald.

Er werd op 14 oktober 2013 door de eerste rechter een politieel onderzoek bevolen. Daaruit blijkt onder andere dat:

- er op 19 november 2013 telefonisch contact was van de genoemde Inspecteur bij de Lokale Politie [REDACTED] met de geïntimeerde, die op dat ogenblik in Roemenië verbleef;
- de geïntimeerde toen verklaarde voornamelijk naar Roemenië te zijn gegaan om de leefomstandigheden van zijn dochtertje te kunnen nagaan wat hem niet werd toegestaan;
- de geïntimeerde daarin bevestigde zijn dochtertje op 17 november 2013 een vijftal minuutjes te hebben gezien op straat, omdat zijn ex niet wilde dat de geïntimeerde haar verblijfplaats zou te weten komen;
- hij op 24 november 2013 terug zou keren naar België met het oog op de terechtzitting daags nadien.

De appellante is op de terechtzitting van 14 oktober 2013, noch op de uitgestelde terechtzitting van 25 november 2013 verschenen, noch iemand voor haar.

De appellante werd dus wel degelijk geïnformeerd over de procedure, die enkel ten gevolge van haar eigen afwezigheid werd beslecht op verstek.

2.
de in hoger beroep (opnieuw) te beoordelen maatregelen

2.1.

Het voorwerp van het beperkt hoger beroep betreft het verzoek van de appellante (moeder) tot:

- het opleggen van een gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag;
- het bekomen van de huisvesting van het kind bij haar;
- het organiseren van contacten met de geïntimeerde (vader);
- het toekomen van de kinderbijslag aan haar.

2.2.

Uit het volgend chronologisch overzicht volgt onbetwistbaar dat de appellante (moeder) zich ten onrechte (heeft) verzet tegen het toevertrouwen van het minderjarig kind van partijen aan de geïntimeerde (vader) en dit niettegenstaande onderscheiden anders luidende rechterlijke beslissingen:

- het voormeld voorlopig uitvoerbaar bestreden (verstek)vonnis van *18 december 2013* van de toenmalige 23ste bis kamer, zitting houdend in jeugdzaken, van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde;
- het vonnis van *20 december 2013* van de rechtbank te Boekarest, 5de burgerlijke kamer, waarbij (ingevolge het verzoek van de Centrale Autoriteit als vertegenwoordiger van de vader op grond van het Haags Kinderontvoeringsverdrag) de terugkeer van E [REDACTED] naar haar gewone verblijfplaats in België werd bevolen, dit binnen de 30 dagen na het definitief worden van desbetreffende beslissing en onder de verbeurte van een dwangsom onder nader bepaalde modaliteiten (stuk 14 geïntimeerde);
- het arrest van *16 juli 2014* van het hof van Beroep te Boekarest, 3de burgerlijke kamer voor familiezaken en minderjarigen, waarbij het hoger beroep ingesteld door de moeder ongegrond verklaard werd verklaard (stuk 15 geïntimeerde);
- de processen-verbaal van (niet voltooide) uitvoering van 3 december 2014, 16 december 2014, 16 januari 2015 en 23 januari 2015 (stukken 17, 18, 19, 21 en 22 geïntimeerde met verwijzing naar een uitvoerbaarverklaring verleend door de rechtbank van Cornetu van 16 september 2014);
- het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Cornetu van *22 december 2014*, waarbij het verzet tegen de op 16 september 2014 toegestane gedwongen tenuitvoerlegging als niet gegrond werd afgewezen (stuk 20 geïntimeerde);
- het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, strafzaken, D 13 M kamer, op *7 maart 2016* gewezen bij verstek ten aanzien van de moeder (stuk 24 geïntimeerde); het betreft de veroordeling van de moeder wegens de niet afgifte van het kind aan de vader, die het recht had het op te eisen, te Ninove en in samenhang in Roemenië in de periode van 22 mei 2013 tot en met 2 december 2015 onder de nader omschreven verzwarende omstandigheden,

tot een effectieve gevangenisstraf met geldboete en tot een nader bepaalde schadevergoeding te betalen aan de vader als burgerlijke partij.

2.3.

Evenmin gaf de appellante (moeder) enig positief gevolg aan haar engagement dat zij ter terechtzitting van 12 november 2015 voor dit hof en deze familiekamer opnam.

Op het proces-verbaal van de terechtzitting van 12 november 2015 werd immers o.a. akte genomen van wat volgt:

"(...)

(...)

Appellante engageert zich ertoe het kind terug te brengen naar België en te overhandigen aan vader op donderdag 3 december 2015. Uur en plaats zullen bij niet vertrouwelijke briefwisseling tussen raadsleden worden bevestigd uiterlijk op 26 november 2015.

Appellante zal ervoor zorgen dat de reisdocumenten voor het kind tijdig in orde zijn voor het overbrengen naar België.

Geïntimeerde verbindt zich ertoe aan appellante, via raadsleden, foto's over te maken van de woning waar het kind zal verblijven.

Het openbaar ministerie vraagt de raadsleden hem op de hoogte te houden van de concrete uitvoering van de afspraak van 3 december 2015.

Partijen zullen in de minne conclusies uitwisselen onder meer omtrent de internationale bevoegdheid en toepasselijk recht.

(...)

(...)"

Bij niet vertrouwelijk faxschrijven aan de voormalige advocaat van de appellante van 13 november 2015 verzocht de advocaat van de geïntimeerde de mededeling van het / de exacte uur en plaats van overhandiging van E. [REDACTED] door moeder aan vader (stuk 24 dossier van de rechtspleging in hoger beroep).

Bij brief van 31 december 2015 bracht de voormalige advocaat van de appellante het hof ter kennis dat haar cliënte heeft beslist het kind niet naar België te brengen. Zij beschouwde zich zonder instructies en kondigde aan ter terechtzitting van 7 januari 2016 niet te zullen verschijnen (stuk 36 dossier rechtspleging hoger beroep).

Ook het door het openbaar ministerie voor het hof overgelegde navolgend proces-verbaal nr. GF 008235/15 van 5 december 2015 bevestigt dat de vader niets van de moeder heeft gehoord en dat het kind niet bij de vader werd afgezet.

2.4.

De kwade trouw van de moeder wordt eens te meer beklemtoond door de vaststelling dat zij - alhoewel ingevolge het bestreden vonnis de vader de uitsluitende uitoefening had van het ouderlijk gezag - (tevergeefs) gepoogd heeft buiten zijn weten het kind te doen uitschrijven uit de registers van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Ninove (stukken 25 en 26 geïntimeerde).

2.5.

De appellante voert tevergeefs aan dat zij niet over de nodige reisdocumenten beschikt(e) voor het kind, dat deze door de geïntimeerde moe(s)ten worden bezorgd en dat daardoor tenuitvoerlegging niet mogelijk (zou) geweest zijn.

Volgens stuk 19 van de geïntimeerde kon volgens de advocaat van de appellante - onder verwijzing naar het "*verslag van psychologische evaluatie*" van 4 december 2014 - geen tenuitvoerlegging plaatsvinden omdat de woonplaats van de geïntimeerde niet zou overeenstemmen met zijn toenmalige woonplaats, omdat er geen reisdocumenten zouden bestaan en omdat er geen Roemeense geboorteakte zou zijn opgemaakt (proces-verbaal van tenuitvoerlegging van 23 januari 2015 van gerechtsdeurwaarder [REDACTED] te Boekarest).

Het "*verslag van psychologische evaluatie*" betreft wellicht stuk 11 van de appellante, dat weliswaar niet voorligt voor het hof. De geïntimeerde betwist trouwens dit verslag omdat hij niet betrokken werd bij het opstellen ervan en omdat het wordt tegengesproken door Algemene Directie van Maatschappelijke Zorg en Kinderbescherming (*cf. infra* 2.6.).

De geïntimeerde legt onder zijn stukken echter wel degelijk kopie van de geboorteakte en van het identiteitsbewijs nr. 120383 over van het kind (stukken 4 en 7 geïntimeerde).

Het stuk 5 van de geïntimeerde betreft bovendien meer bepaald een overschrijving van de geboorteakte van het kind in Roemenië en dit op datum van 20 januari 2015.

Uit het verhoor van 22 mei 2013 van de geïntimeerde blijkt dat volgens hem de appellante op het ogenblik van de ontvoering de geboorteakte van het kind meenam (stuk 9 geïntimeerde).

Voor het hof verbond de appellante er zich tenslotte zelf toe om ervoor te zorgen dat de reisdocumenten voor het kind "*tijdig*" in orde zouden zijn voor het overbrengen van het kind naar België (proces-verbaal van de terechtzitting voor het hof van 12 november 2015). Deze verbintenis impliceert dat zij wel degelijk over de eventueel vereiste reisdocumenten kon / kan beschikken zo zij dat werkelijk wil.

De geïntimeerde legt een huurovereenkomst voor van 7 december 2014 (stukken 23 geïntimeerde). Daaruit blijkt dat hij toen nog woonde op het adres van de gezinswoning om

slechts met Ingang van 1 maart 2014 de woning te huren te [REDACTED]
[REDACTED]

2.6.

De appellante argumenteert voorts ten onrechte dat de beslissing niet kon worden uitgevoerd omdat er geen psychologische bijstand was voor het kind. Zij verwijst daarvoor naar het proces-verbaal van tenuitvoerlegging van 5 november 2014, hetzij haar stuk 3 dat niet wordt overgelegd.

Ook de geïntimeerde legt als stuk 16 een proces-verbaal van 5 november 2014 voor, echter zonder vertaling naar de Nederlandse taal.

Hoe dan ook blijkt uit stuk 22 van de appellant (antwoord van 6 januari 2015 van de Roemeense Algemene Directie van Maatschappelijke Zorg en Kinderbescherming) dat de vertegenwoordigers Algemene Directie van Maatschappelijke Zorg en Kinderbescherming, waaronder een psycholoog, naar aanleiding van de tenuitvoerlegging van 3 december 2014 hebben vastgesteld dat voor de minderjarige, gelet op haar leeftijd, de psychologische begeleiding niet nodig is en dat deze geen voorwaarde is voor de volbrenging van de gedwongen tenuitvoerlegging.

2.7.

de uitsluitende uitoefening van het ouderlijk gezag

2.7.1.

De appellante laat gelden dat haar gedrag het gevolg zou zijn van de houding van de geïntimeerde en van zijn zus, waarmee hij nog steeds samenwoont (het niet verlaten door de geïntimeerde van zijn zus zou in strijd zijn met de eerdere afspraak en de appellante zou geïsoleerd geweest zijn).

In de mate dat de appellante ter staving verwijst naar haar stukken 1 (volgens de inventaris: "Klacht van mevrouw [REDACTED]") en 5 (volgens de inventaris: "Verklaring van de schoonbroer van de heer [REDACTED]") kan het hof daarmee geen rekening houden omdat deze stukken niet werden overgelegd.

Ten overvloede verwijst het hof naar de redengeving vervat in het reeds hoger aangehaald arrest van hof van beroep te Boekarest van 16 juli 2014 (p.23 van de overgelegde vertaling (stuk 15 geïntimeerde):

"(...)

De thesis met de bewijswaarde die de verzoekster-verweerder probeerde te bewijzen dat haar verplaatsing naar Roemenië, samen met haar kleine dochter te wijten was aan gewelddadig en immoreel gedrag aan de eiser. Maar het onderzoek van het hele materiële bewijs bij het hof van beroep als op de rechtbank van eerste aanleg, het Gerecht van oordeel is dat de verzoekster-verweerder haar beweringen niet kon ondersteunen met bewijskracht.

(...)”.

2.7.2.

Het gedrag van de moeder blijft voor dit hof en deze familiekamer volstrekt onaanvaardbaar en maakt de uitoefening van een gezamenlijk ouderlijk gezag vooralsnog onmogelijk.

Niet alleen staat de ontvoering door de moeder van E[REDACTED] naar het buitenland vast. Bovendien blijft de moeder enige afgifte van het kind aan de vader weigeren, hetgeen wijst op een ernstig gebrek bij de moeder aan inzicht in de noden van het kind. E[REDACTED] heeft immers het recht om haar beide ouders te kennen en met elk van hen een kwalitatieve relatie uit te bouwen.

Uit niets blijkt dat de moeder - alhoewel zij in conclusie voorhoudt dat contacten met de vader kunnen georganiseerd worden, maar zonder daartoe een concreet voorstel te doen dan wel uit te voeren-, van zin is om de vaderrol van de geïntimeerde voortaan werkelijk te respecteren.

Het hof wijst nogmaals op de weigering tot afgifte door de moeder niettegenstaande haar engagement ter terechtzitting van 12 november 2015 voor dit hof, familiekamer, één en ander in een poging tot een minnelijke regeling tussen de ouders in het meerdere belang van het kind.

Het hoger beroep faalt op dit geschilpunt naar recht.

2.8.

het domicilie van het kind en het hoofdverblijf ervan in België

2.8.1.

Het stuk 23 van de geïntimeerde betreft een schrijven van 2 december 2015, met als bijlage kopie van een aantal stavingstukken, gericht aan de voormalige advocaat van de appellante (moeder) met in het bijzonder volgende relevante informatie omtrent de mogelijke opvang van E[REDACTED] bij de vader in België:

- omtrent de woning van de geïntimeerde:

allerlei foto's; ook van de slaapkamer van E[REDACTED]
huurovereenkomst van de woning [REDACTED]

- attest van woonverzekering;
- factuur van nutsvoorzieningen;
- *omtrent de school voor E* [REDACTED]
 - attest van de directeur van de gesubsidieerde vrije gemengde basisschool te [REDACTED] met foto's, opvoedingstraject en mogelijkheid tot inschrijving;
- *omtrent onder andere de inkomsten en mogelijkheden van de vader en de ziekteverzekering voor het kind:*
 - aanslagbiljet personenbelasting inkomsten 2013 aanslagjaar 2014;
 - attest van de boekhouder over het hervatten van de zelfstandige activiteit van de vader met een bruto maandinkomen van 1.500 EUR en een bewijs van aansluiting bij het sociaal verzekeringsfonds;
 - attest van de autoverzekering;
 - attest van de aansluiting van E [REDACTED] bij de mutualiteit van de vader.

Uit het politioneel onderzoek dat in eerste aanleg werd gevoerd in het vaderlijk milieu blijkt aanvullend wat volgt:

- de met de vader samenwonende zus werkt als verpleegster in een rusthuis te Brussel; zij is er gekend als een plichtbewust medewerkster;
- het dochttertje van de zus is een uitstekende leerling;
- er zijn geen opmerkingen die de opsteller laten besluiten dat de vader niet in staat zou zijn om voor zijn dochttertje te zorgen; de vader geeft zelfs de indruk *"er alles aan te doen om zijn dochter de meest comfortabele leefomstandigheden te willen aanbieden zonder haar moeder daarin te willen negeren"*.

2.8.2.

Volgens de laatste conclusie van de appellante woont zij op het adres: [REDACTED]
[REDACTED]

De appellante hield ter terechtzitting van 15 oktober 2015 voor dat zij in Roemenië bij haar zuster verblijft [REDACTED] (proces-verbaal van de terechtzitting van 15 oktober 2015).

Tijdens de procedure voor dit hof gaf zij dus twee verschillende adressen in Roemenië op (stuk 6 van het dossier van de rechtspleging in hoger beroep: brief van de appellante zelf met opgave van deze 2 adressen).

Stuk 4 (*"Sociale onderzoek"*), stuk 8 (*"Photos van het huis waar het kind verblijft"*), stuk 9 (*"Kopie van gezondheidsboekje met inenting"*) en stuk 10 van de appellante (*"Bewijs van werk van Mevrouw [REDACTED]"*) werden door de appellante niet overgelegd.

Over de huisvesting, verzorging, opvang en opvoeding van E [REDACTED] is door de moeder voor dit hof nauwelijks of geen concrete informatie verstrekt en blijft ook de vader in het ongewisse.

In haar laatste conclusie voor het hof geeft de appellante aan deeltijds te werken als bediende met een (maand)loon van 191 EUR.

2.8.3.

De appellante laat tenslotte als beroepsgrief gelden dat E [REDACTED] nooit (alleen) bij haar vader heeft verbleven, hetgeen echter louter te wijten is aan de ontvoering van het kind naar Roemenië, de onterechte welgering van de moeder zelf tot afgifte aan de vader en tot contact tussen E [REDACTED] en haar vader in België of Roemenië.

De moeder houdt voor positief te hebben geantwoord op de vraag van de vader om zijn dochtertje te mogen zien. Het stuk 6 waarnaar zij verwijst ontbreekt, terwijl de weigering tot de afgifte van het kind aan de vader wel degelijk is bewezen zoals hoger reeds aangetoond in het bijzonder onder de randnummers D. 2.2. en D. 2.3..

De vordering van appellante betreffende het hoofdverblijf en de inschrijving van E [REDACTED] bij de moeder dient aldus ongegrond te worden verklaard. E [REDACTED] kan haar inschrijving in België behouden op het domicilie van de vader, dat inmiddels is gewijzigd naar [REDACTED]
[REDACTED]

Dergelijke beslissing dient het belang van het kind als enige mogelijkheid om de vaderband op te bouwen, terwijl de vader bereid is indien mogelijk contacten tussen moeder en E [REDACTED] te laten doorgaan. Wat betreft de materiële leefomstandigheden en de opvoeding van het kind in België heeft de geïntimeerde voor het hof afdoende waarborgen verschaft.

2.9.

een recht op persoonlijk contact tussen de moeder en het kind

2.9.1.

Wat betreft de vordering van de appellante (de moeder) - in ondergeschikte orde - tot de toekenning van een omgangsrecht met E [REDACTED] van een weekend op twee tijdens de vakantieperiodes, kan de geïntimeerde - eveneens in ondergeschikte orde - daarmee instemmen maar dit slechts onder nader bepaalde voorwaarden.

Het hof neemt akte van dit aanbod van de vader. Uit alle voor het hof ter beschikking zijnde gegevens blijkt trouwens dat de geïntimeerde wel degelijk aan de appellante haar moederrol wil toekennen.

2.9.2.

Het hof kan evenwel vooralsnog niet anders dan vaststellen dat de ondergeschikte vordering van de appellante tot een omgangsrecht met E [REDACTED] tijdens de pare weken van vrijdag 17 u tot maandag 9 u volstrekt onuitvoerbaar is, wanneer de moeder verder in Roemenië verblijft en het kind hoofdverblijf houdt in België.

Daarenboven - afgezien van de vraag of het hof de appellante zou kunnen verplichten tot het hebben van een "vaste verblijfplaats" / "officiële verblijfplaats" in België zoals de geïntimeerde vraagt - is het inmiddels zo dat het vonnis van de correctionele rechtbank van Dendermonde van 7 maart 2016 de moeder heeft veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 18 maanden met bevel tot onmiddellijke aanhouding (stuk 24 geïntimeerde).

In zoverre gedacht zou worden aan een in Roemenië uit te oefenen omgangsregeling tijdens de schoolvakanties, dienen de nodige preventieve waarborgen tegen een (nieuw) kinderontvoering te worden ingebouwd. Deze worden evenwel niet voorgesteld.

Er zijn voorlopig derhalve geen redenen om het in eerste aanleg verleende voorbehoud wat betreft een omgangsregeling met de moeder te concretiseren. De ouders kunnen onderling steeds anders overeenkomen.

3.

de onderhoudsbijdrage en de kinderbijslag voor E [REDACTED]

3.1.

In het bestreden vonnis werd aan de vader voorbehoud verleend met betrekking tot het vorderen van een onderhoudsbijdrage voor het kind.

Voorts werd gezegd voor recht dat, voor zover het recht op kinderbijslag in hoofde van E [REDACTED] geopend is, deze en andere sociale voordelen dienen toe te komen aan de geïntimeerde.

De verdeling van de kinderbijslag voor E [REDACTED] in de onderlinge verhouding van de partijen als ouders was aanvankelijk geen voorwerp van enig hoger beroep in de beroepsakte, neergelegd ter griffie op 24 april 2014.

In haar conclusie, neergelegd ter griffie op 21 mei 2015, vordert de appellante echter te zeggen voor recht dat de kinderbijslag aan haar dient toe te komen nu zij tot dusver voor E [REDACTED] heeft gezorgd.

3.2.

Of het recht op kinderbijslag in hoofde van de geïntimeerde is geopend en of hij tot dusver enige kinderbijslag heeft genoten is voor het hof tot dusver onduidelijk.

Er zijn echter vooralsnog geen redenen om het bestreden vonnis te wijzigen wat betreft het toekomen van de kinderbijslag aan de geïntimeerde, voor zover het recht daartoe zou zijn geopend.

Het is immers de vader die het hoofdverblijf van het kind door onderhavig arrest behoudt.

E. DE ONTVANKELIJKHEID EN DE GEGRONDHEID VAN DE "INCIDENTELE VORDERING" VAN DE GEÏNTEERDE IN HOGER BEROEP

1.

de ontvankelijkheid van de tegenvordering van de geïntimeerde in graad van beroep

De ontvankelijkheid van deze vordering staat vast en is overigens niet betwist.

De geïntimeerde vordert voor het eerst in hoger beroep een dwangsom te verbeuren, maar dit kan op ontvankelijke wijze, gelet op art. 1385bis, tweede lid Ger. W..

2.

de gegrondheid van de tegenvordering van de geïntimeerde in graad van beroep

2.1.

De terugkeer van het kind naar (de gewone verblijfplaats in) België werd reeds bevolen door de bevoegde rechtsinstanties in Roemenië in het kader van de daartoe geëigende procedure in toepassing van het Haags Kinderontvoeringsverdrag (stukken 14 en 15 geïntimeerde). Daarover dient niet opnieuw te worden beslist.

De vordering tot de vaststelling van een datum, plaats en uur waarop de afgifte van E [REDACTED] aan de vader dient te gebeuren voor de mogelijke uitoefening van het hem toegekend hoofdverblijf en dit onder verbeurte van een dwangsom is wel gerechtvaardigd en de toewijzing ervan noodzakelijk.

Voor de hoegrootheid en het maximum van de dwangsom wordt rekening gehouden met de mindere financiële draagkracht van moeder in Roemenië ten overstaan van België.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers overduidelijk dat de moeder opeenvolgend gerechtelijke beslissingen en afspraken naast zich neerlegt waardoor E■■■■ (verder) het risico loopt volledig te vervreemden van haar vader, wat niet in het belang van de minderjarige is.

2.2.

Het hof stelt nogmaals vast dat, bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Cornetu van 22 december 2014, het verzet van de appellante tegen de tenuitvoerlegging als niet gegrond werd afgewezen (stuk 20 geïntimeerde).

De appellante verwijst naar een beweerde klacht van de geïntimeerde tegen de appellante in Roemenië, die volgens haar zonder gevolg zou zijn geklasseerd. Zij verwijst naar haar stuk 12, wellicht bedoeld als stuk 13 ("*Beslissing Procureur des Konings*", die voor het hof niet neerligt.

Het hof beklemtoont dat de appellante in België op 7 maart 2016 wel (bij verstek) werd veroordeeld tot een effectieve hoofdgevangenisstraf van 18 maand en een geldboete van 200 EUR, wegens de bewezen verklaarde tenlastelegging van niet afgifte van het kind waarnaar hoger onder randnummer D.2.2. van dit arrest werd verwezen (stuk 24 geïntimeerde).

2.3.

De appellante laat het hof in de zeer specifieke omstandigheden die eigen zijn aan deze zaak aan het hof evenmin een andere keuze dan de uitvoering van het hoofdverblijf en de afgifte van het kind te koppelen aan een dwangsom. Het bestaan van de dwangsom zelf brengt op zich aan de appellante geen enkel nadeel toe. Of de dwangsom verbeurd zal worden hangt immers alleen en volledig van haar eigen houding af.

De appellante verwijst naar een beweerd vonnis van 5 juni 2015 van de rechtbank van Cornetu, waarin de aanvraag tot de betaling van een dwangsom in Roemenië zou zijn afgewezen. Dit stuk 14 van de appellante ligt niet voor, los van de vraag of dergelijke beslissing het hof tegenwerpelijk zou zijn om het anders te doen beslissen.

3.

de uitvoering van onderhavig arrest en het belang van het kind

3.1.

Het ontgaat het hof niet dat de bevolen afgifte van E [REDACTED] aan haar vader in België om bij hem voortaan hoofdverblijf te houden een psychologische impact kan hebben nu dit onvermijdelijk met zich brengt dat (de modaliteiten van) het mogelijk contact tussen de moeder en E [REDACTED] hierdoor worden / wordt beïnvloed.

Het is dan ook in het belang van E [REDACTED] om de overgang naar haar vader in België, de daarmee gepaard gaande noodzakelijke scheiding van haar moeder - op heden wellicht haar voornaamste referentiepersoon op affectief vlak - en het verlaten van de voor haar vertrouwde omgeving in Roemenië dermate voor te bereiden en te organiseren dat een mogelijk nefaste invloed op haar psychologische ontwikkeling wordt voorkomen.

Het hof houdt daarmee rekening wat betreft de uiterlijke datum tot afgifte van het kind.

3.2.

Het hof nodigt beide partijen met aandrang uit daarvoor in onderling overleg - mogelijk met bijstand van een bemiddelaar - het nodige te doen in het meerdere belang van E [REDACTED]

Een bijzonder jeugdig kind werd het slachtoffer van een internationale parentale ontvoering door haar moeder. De kans op het hervatten en/of ontwikkelen van een familieleven t.a.v. van ieder van haar ouders - dus ook van haar vader - dient echter in het belang van het kind te worden gevrijwaard.

Gerechtelijke tussenkomst bracht tot dusver geen oplossing.

Het hof verwijst informatief naar het netwerk van ter zake gespecialiseerde familiebemiddelaars: <http://missingchildreneurope.eu/mediator> (met ook mogelijkheden in Roemenië).

F. DE GEDINGKOSTEN

De beslissing over de gedingkosten in eerste aanleg is geen voorwerp van het hoger beroep.

De appellante wordt als in het ongelijk gestelde partij verwezen in de gedingkosten van deze aanleg.

De appellante vordert tevergeefs de vordering tot de betaling van een rechtsplegingsvergoeding ongegrond te verklaren gelet op de hoedanigheid van de partijen.

De voorwaarden van art. 1017, 4de lid Ger. W. zijn niet vervuld.

Het hof wijst de andersluidende conclusies van de hand als overbodig of ter zake niet dienstig of ontoereikend.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF, rechtdoende op tegenspraak,
gelet op art. 24 van de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken;

verklaart het hoger beroep ontvankelijk, maar wijst het af als niet gegrond;

verklaart de tussenvordering van de geïntimeerde in deze aanleg ontvankelijk en als volgt gegrond;

bevestigt het bestreden vonnis binnen de perken van het hoger beroep;

verstaat dat beide partijen in onderling akkoord datum, plaats en uur van afgifte van het kind E [REDACTED] geboren te [REDACTED] op [REDACTED] 2012, door de appellante (moeder) aan de geïntimeerde (vader) kunnen afspreken onder de door henzelf bepaalde modaliteiten;

zegt voor recht dat de afgifte van het kind E [REDACTED] geboren te [REDACTED] op [REDACTED] 2012, aan de geïntimeerde (vader) op zijn woonplaats te [REDACTED] door de appellante (moeder) - of door een door deze laatste aangeduide vertrouwenspersoon - uiterlijk zal gebeuren op vrijdag 18 november 2016 om 15.00 uur;

zegt voor recht dat de appellante een dwangsom van 500,- EUR zal verbeuren per dag van vertraging in de afgifte van voormeld kind aan de geïntimeerde als verblijfsgerechtigde ouder na 18 november 2015 en dit overeenkomstig onderhavig arrest, per keer dat die weigering door een gerechtsdeurwaarder wordt vastgesteld en met een maximum van 3.000 EUR;

neemt akte van het aanbod van de geïntimeerde om een verder onderling af te spreken recht op persoonlijk contact tussen de appellante (moeder) en het kind volgens nader te bepalen modaliteiten toe te staan;

verwijst de appellante in de gedingkosten van deze aanleg;

vereffent deze gedingkosten aan de zijde van de geïntimeerde op 1.320 EUR (zoals gevorderd);

verstaat dat deze gedingkosten aan de zijde van de appellante niet nuttig te vereffenen zijn;

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van beroep te Gent,
ELFDE TER KAMER, zetelend als familiiekamer, van **15 september 2016**.

Aanwezig:

Sabine De Bauw, kamervoorzitter
Catharina De Pauw, griffier

Catharina De Pauw

Sabine De Bauw